

« Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν ὅποιον ἐργάζεσθε δὲν θὰ σᾶς ἐβοήθει ; »

« Τί τοὺς μέλει ; Ἄν εἴμαστε ἐκεῖ καλὰ, δουλεύομεν καὶ πληρωνόμασθε, εἰ δὲ μὴ, δουλεύουν ἄλλοι καὶ πληρώνονται. » Τότε κατέπεσαν ἀσθμαίνουσα. Ὁ Βέρτος ἴστατο ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ.

« Εἶπες ὅτι δύνασαι νὰ πωλήσῃς τὰ ὑποδήματά μου ; » ἠρώτησεν ἐνθυμηθεὶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Μαρτίνου καὶ τοῦ ἐπενδύτου του. Ὁ Γιάννης ἔγεινεν ἀμέσως περιχαρῆς.

« Τὰ πουλῶ τρία σελίνια, καὶ ἴσως περισσότερο κάτω εἰς τὸ χωριὸν » εἶπε.

« Δὲν πρέπει νὰ πάρете τὰ πράγματα τοῦ μικροῦ κυρίου, » ἐψιθύριζεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἦτο σχεδὸν λιπόθυμος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον σκοτισθῆ, « Τρία σελίνια, » εἶπεν ὁ Βέρτος σκεπτικῶς « μοὶ φαίνεται ὀλίγον. Νομίζω ὅτι ἀξίζουν λίραις. Ἐμπορεῖτε νὰ ἀγοράσῃτε ἓνα ἄρτον μὲ τρία σελίνια ; » (ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ.

Ἄφοῦ ἀναγνώσῃτε βιβλίον ἢ ἄρθρον ἢ καὶ σημειώσιν τινα ἡ ὁποία νὰ περιέχῃ καμμίαν ὠφέλιμον γνώσιν, μὴ ἐπιδοθῆτε εὐθὺς εἰς ἄλλην ἀσχολίαν, ἀλλὰ σκεφθῆτε ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς περὶ ἐκείνων, τὰ ὁποία ἀνεγνώσατε. Προσπαθήσατε νὰ τὰ ἀνακαλέσῃτε εἰς τὴν μνήμην σας, καὶ σημειώσατε τί ἐμάθετε νέον καὶ τί σᾶς ἦτον ἤδη γνωστόν. Τοῦτο θὰ σᾶς φανῆ κάπως δύσκολον κατ' ἀρχὰς, ἕωσού συνειθίσῃ ὁ νοῦς σας νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν θέλησίν σας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ προσπάθεια νὰ ἀνακαλέσῃτε τὰ ἀναγνωσθέντα θὰ ἐντυπώσῃ αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην σας, καὶ δὲν θὰ ἐξαλειφθοῦν εὐκόλως. Ἀπ' ἐναντίας, ἂν μεταβῆτε ἀμέσως ἀπὸ ἐν ἀνάγνωσμα εἰς ἄλλο, ἢ εἰς ἄλλην ἀσχολίαν, τότε αἱ ἰδέαι σας περὶ αὐτοῦ θὰ εἶναι συγκεχυμέναι, καὶ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας θὰ ἐξαλειφθοῦν ἐντελῶς.

Ἡ συνήθεια λοιπὸν αὕτη, τοῦ νὰ ἐπαναλαμβάνητε μὲ τὸν νοῦν σας ἐκεῖνα τὰ ὁποία ἀναγινώσκετε, ἐνθυναμῶναι τὸ μνημονικὸν καὶ σᾶς βοηθεῖ νὰ διδῆτε ὅλην σας τὴν προσοχὴν εἰς ἐν ἀντικείμενον, σᾶς κάμνει δὲ καὶ ἱκανοὺς νὰ διακρίνητε τὰ διάφορα εἶδη γνώσεων καὶ νὰ τὰ κατατάσῃτε ἕκαστον ὅπου ἀνήκει.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι διεκρίθησαν εἰς τὰ γράμματα ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κάμουν τὰς σπουδαίας τῶν ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις ἢ νὰ γράφουν τὰ σοφὰ τῶν βιβλία ἂν δὲν εἶχον τὸν νοῦν τῶν τόσον καλὰ ἐξεσκημένον, ὥστε νὰ δύνανται νὰ τὸν μεταχειρίζωνται ὅπως ἤθελον. Πιθανὸν τινὲς ἐκ τῶν φίλων ἀναγνωστῶν τῆς « Ἐφημ. τῶν Παιδῶν »

νὰ γείνουν ποτε σοφοὶ καὶ εὐπαιδευτοὶ ἄνδρες, ὥστε νὰ ὠφελήσουν τὸν κόσμον καὶ τὴν πατρίδα τῶν διὰ τῶν γνώσεών των· ἀλλ' εἶτε ἐλπίζητε νὰ διακριθῆτε εἶτε μὴ, θὰ κάμητε καλῶς ἂν ἀρχίσητε εὐθὺς νὰ πραγματώνητε τὴν συμβουλήν ταύτην ὅταν ἀναγινώσκητε, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἴδῃτε ὅτι ὄχι μόνον ἐννοεῖτε καλλιτέρον πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκετε, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔχετε τὴν μνήμην σας πλήρη ὠφελίμων καὶ εὐχαρίστων γνώσεων, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ μεταχειρίζεσθε ἅμα παρουσιασθῆ ἀνάγκη.

Ὁ τάφος καὶ τὸ ρόδιον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Βίκτορος Οὐγκώ.)

Εἰς τὸ ρόδιον λέγει ὁ τάφος
 « Πές μου, ἄνθος τῶν ἐρώτων
 Τί τὰ δάκρυα τὰ κάμνεις
 Ποῦ σοῦ χύνει ἡ αὐγὴ ; »
 Καὶ τὸ ρόδιον λέγει « Γάφε,
 Εἰς τὸ σκοτεινὸν σου βάθος
 Τί τὰ κάμνεις ὅσα πίπτουν ;
 Πές μου, τάφε σκοτεινέ, »
 « Γάφε — λέγει — ἐκ τῆς δρόσου
 Ἦν μοι χύνει ἡ πρωία,
 Ἐστὴν σκιὰν τῆς κάλυκός μου
 Μύρον κάμνω εὖοσμον. »
 « Ἄνθος — λέγει καὶ ὁ τάφος
 « Τὸν θνητὸν, ὅστις κατέλθῃ
 Εἰς τὸ βάθος μου, τὸν κάμνω
 Ἄγγελον οὐράνιον. »

M. K.

ΜΥΘΟΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ.

Ἄφοῦ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ εἶδεν ὅτι ἦσαν ὅλα καλὰ, ἔστειλεν ὅλα τὰ ζῶα πρὸς τὸν Ἀδάμ διὰ νὰ τὰ ὀνομάσῃ ἐκεῖνος, τὰ ἄνθη ὅμως ἠβέλησεν νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὥστε τὰ ἔθεσεν ὅλα ἔμπρὸς του, καὶ ὑπῆγεν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο δίδων εἰς ἕκαστον τὸ ὄνομά του, καὶ κάθε ἄνθος ἤκουε τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον τῷ ἔδιδεν ὁ Θεός.

Ἄλλ' ὅμως ἐν μικρὸν ἄνθος μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐπρόσεχε νὰ ἀκούσῃ τί ἔλεγεν ὁ Θεός, διότι ἐσκέπτετο μόνον πόσον καλὸς ἦτον ὁ Θεός, καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ χαμόγελον εἰς τοὺς γαλανοὺς του ὀφθαλμοὺς καὶ ἤνοιγε πρὸς αὐτὸν τὴν χροσὴν του καρδίαν, ὥστε ἐλθσμένησεν ὅταν ἤλθεν ἡ σειρὰ του νὰ ὀνομασθῆ, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν ἤκουσε τί ὄνομα τῷ ἔδωκεν ὁ Θεός. Τότε ἐντράπη πολλὴ, καὶ ἔκυψε τὰ ἄνθη καὶ τὰς κάλυκας του καὶ εἶπε.

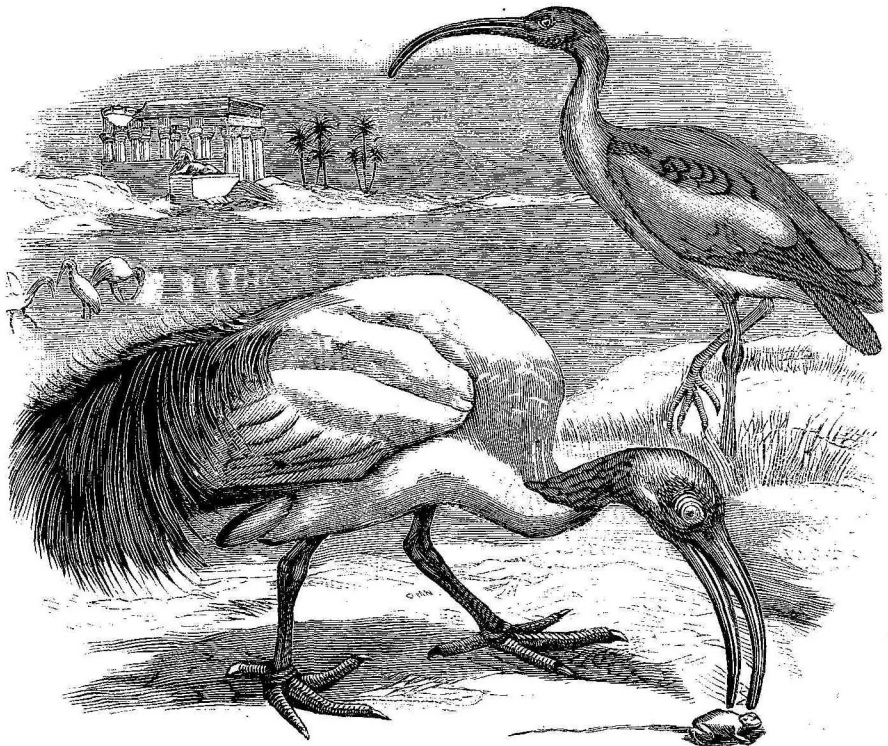
— « Ἄ, Κύριε ἀγαπητὲ, μὴ θυμώσῃς μαζί μου. Σὲ ἐκύτταζα μὲ τόσῃν προσοχῇ ὥστε ἐλθσμένησεν νὰ παρατηρήσω τί ὄνομα μοῦ ἔδωκες. Εἶπέ μοι τὸ πάλιν

καὶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω! » Τότε ὁ Θεὸς ἐκύτταξε μὲ γλυκύτητα τὸ μικρὸν ἄνθος καὶ τῷ ἀπεκρίθη «Δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζί σου. Τὸ νὰ λησμονῆς τὸν ἑαυτὸν σου δὲν εἶναι ἁμαρτία. Μόνον μὴ με λησμόνει!» Καὶ ἀφοῦ εἶπε τοῦτο ὁ Κύριος ἀνεχώρησεν εὐθὺς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ περισσότερον πλησίον εἰς τὸ μικρὸν ἄνθος, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ δι' ὅλην τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν ἄνθος ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ, καὶ τώρα ἀκόμη τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο φυτὸν, τὸ ὁποῖον ὅλοι ἀγαπῶμεν καὶ ἔχει λευκὰ καὶ γαλανὰ ἄνθη ὀνομάζεται «Μὴ με λησμόνει.»

Ἀγαπητὰ τέκνα, εἰσθε ὅλα ἄνθη εἰς τὸν κῆπον οὔ Θεοῦ; Τί ὄνομα σᾶς ἔδωκεν ὁ Θεός; Θέλετε νὰ

ἀνέτρεφον ἐντὸς τῶν ναῶν, νομίζοντες ὅτι, ὅστις ἤθελε φονεύσει αὐτὴν ἦτο ἔνοχος μεγάλου ἁμαρτήματος. Ταῦτα μανθάνομεν ἐκ τῶν ἱερογλυφικῶν ἢ εἰκονογραφικῶν διὰ μέσου τῶν ὁποίων οἱ αἰγύπτιοι ἔγραφον, ὅπου συχνότατα ἀπαντᾶται ἢ εἰκὼν τοῦ πτηνοῦ τούτου μὲ σημασίαν ἐπιστημότητος. Ὡς φαίνεται δὲ οἱ αἰγύπτιοι ἐσέβοντο τὸ πτηνὸν τοῦτο διότι προεμήνυε τὴν ἐτησίαν πλημμύραν τοῦ Νεῖλου, ἢ ὁποία, ὡς βεβαίως ἐμάθετε ἐκ τῆς γεωγραφίας. εἶναι καὶ σήμερον ἀκόμη ἢ αἰτία τῆς καρποφορίας τῆς γῆς, καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας θὰ ἔδυστυχει ὁλόκληρος ἢ χώρα.

Τὸ ὅπισθεν τῆς Ἱερᾶς Ἰβείως πτηνὸν εἶναι ὡσαύτως Ἰβίς, ὀνομάζεται δὲ Στιλπνὴ, διότι πράγματι τοιαῦτα

Ἡ Ἱερὰ Ἰβίς καὶ ἡ στιλπνὴ Ἰβίς.

σᾶς τὸ εἶπω; Εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ Ἀδοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, —εἰσθε λοιπὸν Χριστιανοί; Προσπαθεῖτε νὰ λησμονῆτε τὴν ἰδίαν σας θέλησιν καὶ νὰ κάμνητε τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ τότε καθὼς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἄνθος θὰ ὑπενθυμίζετε εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν λησμονεῖτε τὸν Χριστόν.

ΙΕΡΑ ΙΒΙΞ ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΗ ΙΒΙΞ

Τὸ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης πτηνὸν εἶναι ἢ Ἱερὰ Ἰβίς τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὀνομάζεται οὕτως διότι οἱ ἀρχαῖοι αἰγύπτιοι τὴν ἐθεώρουν ἱεράν καὶ τὴν

εἶναι τὰ πτερά του· τὸ χρῶμά του εἶναι καστανοῦν, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς ἢ ὁποία εἶναι πρασίνη, καὶ μικρὰ τέρα τῆς Ἱερᾶς Ἰβείως. Ἀμφότερα ταῦτα τὰ πτηνὰ τρέφονται ἐκ τῶν σαύρων, βατράχων καὶ ἄλλων ἐντόμων, τὰ ὁποία εὐρίσκουν ἐν τῷ βορβόρῳ τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν. Ἡ Ἱερὰ Ἰβίς ἐμφανίζεται εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Νεῖλος νὰ ὑπερεκχειλίζῃ, καὶ μένει ἕωσοῦ κατακαθίσουν πάλιν τὰ ὕδατα, καὶ ἀποξηρανθῇ πάλιν ἢ γῆ, τότε δὲ μὴ εὐρίσκουσα πλέον τροφήν ἐκεῖ ἀναχωρεῖ εἰς ἄλλους τόπους.

Οἱ σημερινοὶ αἰγύπτιοι οὐδόλως σέβονται τὰς Ἰβείας ὡς Ἱερᾶς· ἀλλ' ὡσαύτως δύνανται τὰς φονεύουν καὶ τὰς πωλοῦν εἰς τοὺς ξένους.